

נקודת אור בפרשה – גנות המחלוקת – פרשת קורח

בפרשתנו אנו קוראים על קורח ועל העונש הנורא שקיבל בגלל שחלק על משה רבינו. **ואמרו חז"ל** (סנהדרין קי): "כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו, שנאמר: "ולא יהיה כקורח וכעדתו". **כמה נוראה היא המחלוקת!**

סיפר ר' אליהו אליעזר דסלר זצ"ל (מכתב מאליהו ח"א עמ' 40): כשנדדתי דרך ארצות צפון, ראיתי עדת זאבים רעבים, שהיו רצים ומחפשים טרף. **והנה** מצאו נבלת חיה קטנה מושלכת על הארץ, ומיד קפצו כולם עליה והחלו להתקוטט מי יזכה בשלל. **אבל** אף אחד מהם לא יכל לאכול ממנה, כי כל אחד קפץ על גבי חברו, **מבלי לוותר** על שום חתיכה.

וכך נשכו זה את זה ונלחמו אחד בשני, עד אשר כולם היו פצועים ושסועים וזבים דם. **כה המשיכו** בעקשנות במלחמה עזה על חתיכת הנבלה, **עד שכולם נפלו** חסרי אונים על השלג, וחלקם הפכו גם הם להיות נבלות. רק הגבורים שבהם, נעצו את שיניהם בנבלה, ונלחמו זה בזה בכל כוחם ונשכו אחד את השני עד זוב דם, **עד שלבסוף** גבר אחד מהם על כולם, וחטף את הנבלה ונס כל עוד רוח חיים באפו.

התבוננתי וראיתי – **המשיך הרב דסלר ואמר** – את הזאב המנצח נס למרחוק, וכל הדרך אשר רץ, היתה מלאה דם מפצעיו, אשר פצעוהו חבריו. שבת לראות את חבריו, **והנה** כולם פצועים קשה וחלקם הרוגים, **ומה הועילו במלחמתם...**

ומזה נלמד מוסר גדול שכל מי שנכנס למחלוקת עם הבריות ורצונו לצאת מנצח, **ברוב המקרים** הוא יוצא המנוצח, **ואפילו** אם יעלה בגורלו להיות המנצח, **בכל זאת** כמה יסורים עלולים לבוא עליו עקב אותה מחלוקת!

סיפר הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, שהיתה תקופה מסוימת שנחלקו שני תלמידי חכמים בהלכה, ובא אליו אדם אחד ושאל אותו בתמימות מה הדין באותה הלכה; האם כחכם פלוני או כחכם השני? הבחין הרב כי אין מטרתו של אותו אדם לדעת את ההלכה, אלא לשמוע את דעתו ולהשתמש בדבריו כדי להרבות את אש המחלוקת, על כן אמר לו הרב: **"דבר ששנוי במחלוקת הפוסקים, איך שתעשה יש לך על מה לסמוך, אבל המחזיק במחלוקת, אין לו על מה לסמוך!"**

עוד מספרים שבימים ההם של ירושלים היה יום מיוחד בשבוע שהיה נקרא 'יום הכביסה'. יום זה היה עובר מתוך מאמץ ועבודה מפרכת. **אשה אחת** תלתה כביסה בחצר הבית, ולאחר מכן עברה בחצר שכנתה שלא היתה מרוצה מכך שהכביסה תלויה בחצר, **היא הוציאה מספריים**, חתכה את חבל הכביסה, וכל הכביסה הנקייה נפלה ארצה והתלכלכה.

כשהבחינה האשה שתלתה את הכביסה, במה שעשתה לה שכנתה, הבליגה על צערה ולא אמרה דבר, **ובמקום לעורר מחלוקת ומריבה**, הלכה וכיבסה את הכביסה שנית, ותלתה אותה בחצר הסמוכה לביתה.

בערב כששב בעלה מבית המדרש, רצתה לספר לו על מה שאירע לה, **אך התגברה** ונמנעה מלספר לשון הרע על שכנתה. **לפתע** נשמעו דפיקות בדלת, והנה השכנה עומדת בפתח הדלת ומבקשת סליחה על מה שאירע, וכך אמרה: 'כבר קיבלתי את עונשי, בני הקטן קודח מחום, אנא סלחי לי על מה שעוללתי לך'.

האשה הצדקנית סלחה לה בלב שלם, ואף בירכה את בנה שיחלים. אותה אשה צדקת, זכתה בזכות מעשה גדול זה, לבן צדיק ותלמיד חכם שהאיר את עיני ישראל בתורה ובהלכה [יש האומרים כי אשה זו היתה אמו של מרן הגאון ר' יוסף שלום אלישיב זצ"ל].

יעורנו ה' שנזכה להתרחק מהמחלוקת כמו מאש, ושנהיה מאלו שהעולם מתקיים עבורם שבולמים פיהם בשעת מריבה (חולין פט.), **אמן!**